

[Strona Główna](#) > ... > [Sprawy Rodzinne I Dziedziczenie](#) > [Władza Rodzicielska – Opieka I Prawo Do Kontaktów Z Dzieckiem](#) > Estonia

Władza rodzicielska – opieka i prawo do kontaktów z dzieckiem

Autor treści:

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

1 Co w praktyce oznacza termin prawny „władza rodzicielska”? Jakie prawa i obowiązki ma osoba sprawująca władzę rodzicielską?

Odpowiedzialność rodzicielska (inaczej władza rodzicielska) oznacza pieczę nad małoletnim dzieckiem, która obejmuje obowiązek i prawo rodzica do sprawowania opieki nad dzieckiem. Piecza nad dzieckiem obejmuje prawo do sprawowania opieki nad osobą małoletniego (piecza nad osobą), prawo do zarządzania majątkiem dziecka (piecza nad majątkiem) oraz prawo do decydowania w kwestiach związanych z dzieckiem. Piecza nad majątkiem obejmuje prawo i obowiązek zarządzania majątkiem dziecka i reprezentowania dziecka. Nie wyklucza to prawa dziecka do samodzielnego zarządzania swoim majątkiem w przypadkach przewidzianych przez prawo.

Rodzic może podejmować decyzje dotyczące swojego małoletniego dziecka, czyli decydować o sprawach jego życia codziennego (piecza zwykła). Podejmowanie decyzji w sprawach życia codziennego należy ogólnie rozumieć jako podejmowanie zwykłych decyzji, które trzeba podejmować często i które nie mają trwałego wpływu na rozwój dziecka. Oprócz prawa podejmowania decyzji to z rodziców, które sprawuje pieczę nad dzieckiem, ma również prawo reprezentowania swojego małoletniego dziecka. Rodzice, którzy wspólnie sprawują pieczę nad dzieckiem, mają wspólne prawo do jego reprezentowania.

Oboje rodzice mają prawo do kontaktu ze swoimi dziećmi, co oznacza prawo i obowiązek obojga rodziców do utrzymywania bezpośredniego kontaktu ze swoimi dziećmi. Prawo rodziców do kontaktów z dziećmi nie zależy od sprawowania nad nimi pieczy. Rodzice mają również obowiązek alimentacyjny w stosunku do swoich małoletnich dzieci.

2 Kto z reguły sprawuje władzę rodzicielską nad dzieckiem?

Wzajemne prawa i obowiązki rodziców i dzieci wynikają ze stosunku prawnego między rodzicami a dziećmi, który ustala się zgodnie z procedurą przewidzianą przez prawo. Matką dziecka jest kobieta, która je urodziła. Mężczyzna, od którego dziecko pochodzi, jest jego ojcem. Domniemywa się, że dziecko zostało poczęte przez mężczyznę będącego mężem matki dziecka w chwili jego narodzin, który uznał ojcostwo lub którego ojcostwo zostało ustalone przez sąd.

Rodzice pozostający ze sobą w związku małżeńskim wykonują władzę rodzicielską wspólnie, tj. wspólnie sprawują pieczę nad swoimi dziećmi. Jeżeli w chwili narodzin dziecka jego rodzice nie są małżeństwem, wspólnie wykonują oni władzę rodzicielską, chyba że przy uznawaniu ojcostwa wyrazili wolę jej powierzenia tylko jednemu z nich.

Jeżeli żadne z rodziców małoletniego nie ma prawa jego reprezentowania lub jeżeli ustalenie pochodzenia dziecka nie jest możliwe, dziecku wyznacza się opiekuna prawnego. Wówczas prawo pieczy będzie miał opiekun prawny. Obowiązkiem opiekuna prawnego jest dbanie o wychowanie i rozwój dziecka oraz ochrona jego praw osobistych i majątkowych.

Opiekunem prawnym może być dorosła osoba fizyczna posiadająca pełną zdolność do czynności prawnych (na przykład krewny dziecka lub osoba trzecia) lub osoba prawna (spółka lub samorząd terytorialny). Na opiekuna prawnego wyznacza się osobę prawną, jeżeli nie znaleziono odpowiedniej osoby fizycznej lub jeżeli rodzic wyraził takie życzenie w testamencie lub umowie o dziedziczenie. Do osoby prawnej należy systematyczne poszukiwanie opiekuna będącego osobą fizyczną dla osoby pozostającej pod jej opieką oraz do udzielania porad takiemu opiekunowi i organizowania dla niego szkoleń.

Do czasu ustanowienia opiekuna prawnego obowiązki opiekuna czasowo wykonuje samorząd gminny właściwy dla miejsca zamieszkania dziecka wpisanego do rejestru mieszkańców, o ile spełnione są przesłanki ustanowienia opieki nad dzieckiem. Przy wykonywaniu obowiązków opiekuna samorząd gminny ma prawa i obowiązki opiekuna prawnego.

3 Jeżeli rodzice nie są w stanie lub nie chcą sprawować władzy rodzicielskiej nad dzieckiem, czy można wyznaczyć inną osobę w ich zastępstwie?

Jeżeli rodzice nie mogą lub nie chcą wykonywać pieczy nad dzieckiem, mogą wyrazić zgodę na jego przysposobienie. Zgoda rodziców na przysposobienie stanie się skuteczna po upływie ośmiu tygodni od urodzenia się dziecka i dopiero po tym terminie można złożyć wniosek o przysposobienie. Za zgodą rodziców dziecko może zostać oddane pod opiekę osobie, która chce je przysposobić, zanim udzielona zgoda na przysposobienie stanie się skuteczna.

Jeżeli żadne z rodziców małoletniego nie ma prawa do jego reprezentowania lub jeżeli nie jest możliwe ustalenie pochodzenia dziecka, sąd orzeka o ustanowieniu opiekuna prawnego z urzędu lub na wniosek samorządu gminnego lub osoby zainteresowanej.

4 Jak rozwiązana jest kwestia przyszłej władzy rodzicielskiej w przypadku rozwodu lub separacji rodziców?

Jeżeli rodzice są rozwiedzeni lub w separacji, mają oni obowiązek zdecydować o sposobie dalszego rozwiązywania kwestii związanych z wykonywaniem pieczy nad dzieckiem. Rodzice, którzy mają prawo pieczy nad dzieckiem mogą uzgodnić warunki korzystania ze wspólnego prawa reprezentowania. Zmiany w wykonywaniu prawa do pieczy, w tym zakończenie wspólnego wykonywania pieczy, wymagają jednak zgody sądu.

Każde z rodziców ma prawo wnieść do sądu – w postępowaniu nieprocesowym – o powierzenie mu częściowej lub pełnej pieczy nad dzieckiem. Sąd może również orzec o wykonywaniu pieczy nad dzieckiem w procesie, jeżeli w sprawie rozwodowej lub alimentacyjnej o to wniesiono.

5 Jeżeli rodzice zawrą porozumienie w sprawie władzy rodzicielskiej, jakie formalności należy spełnić, aby było ono prawnie wiążące?

Rodzice, którzy mają prawo pieczy nad dzieckiem mogą dowolnie uzgodnić warunki korzystania ze wspólnego prawa reprezentowania. Zmiany w wykonywaniu prawa do pieczy, w tym zakończenie wspólnego wykonywania pieczy, wymagają jednak zgody sądu. W sprawach dotyczących pieczy nad dzieckiem w sposób prawnie wiążący decyduje i rozstrzyga sąd. Rozpoznając jakąkolwiek sprawę dotyczącą dziecka, sąd kieruje się przede wszystkim jego dobrem, biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności i prawnie uzasadniony interes zaangażowanych osób. Spory dotyczące pieczy nad dzieckiem należą do spraw z zakresu prawa rodzinnego, które sąd rozpoznaje w postępowaniu nieprocesowym i rozstrzyga w drodze orzeczenia. Aby ustalić swoje prawa w odniesieniu do dziecka, rodzic musi wystąpić do sądu.

6 Jeśli rodzice nie mogą dojść do porozumienia w sprawie władzy

rodzicielskiej, jakie są inne środki rozwiązania sporu bez konieczności oddawania sprawy do sądu?

Rodzice, którzy mają prawo pieczy nad dzieckiem mogą dowolnie uzgodnić warunki korzystania ze wspólnego prawa reprezentowania. Zmiany w wykonywaniu prawa do pieczy, w tym zakończenie wspólnego wykonywania pieczy, wymagają jednak zgody sądu. Aby dojść do porozumienia, rodzice mogą skorzystać z krajowej służby mediacji rodzinnej. Krajowa służba mediacji rodzinnej jest przeznaczona dla rodziców, którzy są w separacji lub wszczęli sprawę o separację, mają co najmniej jedno wspólne małoletnie dziecko i nie osiągnęli porozumienia w sprawach dotyczących warunków jego życia (takich jak kwestie dotyczące kontaktów i alimentów).

Skorzystanie z pomocy krajowej służby mediacji rodzinnej jest darmowe, a dostęp do niej można otrzymać po skontaktowaniu się z Zakładem Ubezpieczeń Społecznych (*Sotsiaalkindlustusamet*). Wynikiem mediacji rodzinnej jest podpisana przez oboje rodziców umowa w sprawie rodzicielstwa. Taka umowa, po zatwierdzeniu jej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, stanowi tytuł wykonawczy. Rodzice, którzy zwracają się do służby mediacji rodzinnej, powinni otrzymać pomoc i wsparcie ze strony lokalnego samorządu.

Sąd, który ustala sposób utrzymywania kontaktów z dzieckiem, działa również w postępowaniu sądowym jako organ pojednawczy i dąży do tego, aby rodzice osiągnęli porozumienie w sprawie kontaktów z dzieckiem. Sąd wysłucha zainteresowanych stron tak szybko, jak to możliwe, i pouczy je o możliwości skorzystania z pomocy doradcy rodzinnego, w szczególności w celu osiągnięcia wspólnego stanowiska w sprawie wykonywania pieczy nad dzieckiem i ponoszenia odpowiedzialności za nie. Sąd może zawiesić postępowanie dotyczące dziecka, pod warunkiem że zawieszenie nie doprowadzi do opóźnienia ze szkodą dla dobra dziecka i jeżeli zainteresowane strony chcą skorzystać z porady pozasądowej lub jeżeli spór mógłby – zdaniem sądu – z innych względów zostać rozwiązany w drodze porozumienia stron.

7 Jeśli rodzice udadzą się do sądu, w jakich sprawach dotyczących dziecka może decydować sędzia?

Właściwość sądu obejmuje sprawy dotyczące prawa rodziców do utrzymywania kontaktów z dziećmi, zmiany prawa do pieczy nad dzieckiem, przywrócenia prawa do pieczy nad dzieckiem, obowiązku alimentacyjnego oraz zmiany wysokości świadczenia alimentacyjnego na wniosek rodzica.

8 Jeśli sąd powierzy wyłączną władzę rodzicielską jednemu z rodziców, czy oznacza to, że rodzic ten może decydować we wszystkich sprawach dotyczących dziecka bez wcześniejszego porozumienia z drugim rodzicem?

Wzajemne prawa i obowiązki rodziców i dzieci wynikają ze stosunku prawnego między nimi, ustalonego zgodnie z obowiązującym prawem, co oznacza, że rodzic, którego dziecko jest zstępnym, ma obowiązek opieki nad dzieckiem. Wzajemne prawa i obowiązki rodziców i dziecka zależą od tego, kto sprawuje pieczę nad dzieckiem, tzn. jeżeli tylko jedno z rodziców sprawuje pieczę nad dzieckiem, to to z rodziców może decydować we wszystkich sprawach dotyczących dziecka bez uprzedniej konsultacji z drugim z rodziców.

Rodzic może sprawować wyłączną pieczę nad dzieckiem od chwili jego urodzenia, na przykład w sytuacji, gdy rodzice, przy składaniu oświadczeń woli dotyczących uznania ojcostwa, wyrazili wolę powierzenia pieczy jednemu z nich. Rodzic może również uzyskać prawo do wyłącznej pieczy nad dzieckiem w trzech następujących przypadkach:

Rodzic uzyskuje prawo do wyłącznej pieczy nad dzieckiem, jeżeli wniósł do sądu – w postępowaniu nieprocesowym – o powierzenie mu częściowej lub pełnej pieczy nad dzieckiem. O wyłączną pieczę nad dzieckiem wnosi się zazwyczaj w sytuacjach, gdy rodzice, którzy wykonują wspólną pieczę nad dzieckiem, zamieszkują na stałe oddzielnie lub z jakiegoś innego powodu nie chcą już wspólnie sprawować tej pieczy.

Jedno z rodziców może również wykonywać prawo do pieczy samodzielnie w przypadkach, w których rodzice wspólnie wykonują prawo do pieczy, ale władza rodzicielska jednego z nich uległa zawieszeniu. Jeżeli wyłączna pieczę nad dzieckiem powierzona jednemu z rodziców na podstawie przepisów prawa lub orzeczenia sądowego uległa zawieszeniu i nie ma powodu, by oczekiwać, że podstawy do zawieszenia ustaną, sąd powierza

wykonywanie wyłącznej pieczy drugiemu z rodziców, jeśli służy to dobru dziecka.

Sąd powierza również wykonywanie pieczy drugiemu z rodziców, jeżeli to z rodziców, które dotychczas wykonywało pieczę samodzielnie, zmarło lub zostało pozbawione tego prawa, chyba że jest to sprzeczne z dobrem dziecka.

9 Co w praktyce oznacza decyzja sądu o powierzeniu rodzicom wspólnej opieki nad dzieckiem?

Jeżeli rodzice wykonują władzę rodzicielską nad dzieckiem wspólnie, sprawują wspólną pieczę nad dzieckiem i wykonują obowiązek opieki nad dzieckiem na własną odpowiedzialność i jednomyślnie, kierując się ogólnym dobrem dziecka. Rodzice, którzy wspólnie wykonują prawo do pieczy nad dzieckiem, mają również wspólne prawo jego reprezentowania.

Jeżeli rodzice wykonujący wspólną pieczę nie dojdą do porozumienia w sprawie istotnej dla dziecka, sąd może, na wniosek jednego z rodziców, przyznać mu prawo podjęcia decyzji w tej sprawie. W razie przyznania prawa podjęcia decyzji sąd może ograniczyć wykonywanie tego prawa lub nałożyć dodatkowe obowiązki na tego z rodziców, które wykonuje to prawo.

10 Do jakiego sądu lub organu należy się zwrócić z wnioskiem w sprawie władzy rodzicielskiej? Jakie formalności należy spełnić i jakie dokumenty dołączyć do wniosku?

Sprawy z zakresu władzy rodzicielskiej należą do właściwości sądów rejonowych. W razie sporu dotyczącego prawa do pieczy powód powinien złożyć wniosek do sądu rejonowego o rozpoznanie sprawy w postępowaniu nieprocesowym. Wniosek składa się do sądu rejonowego właściwego dla miejsca zamieszkania dziecka.

Wniosek musi zawierać oznaczenie sądu, dane osobowe powoda, osoby, której dotyczy wniosek, oraz ich dzieci, a także wyraźnie określone żądanie powoda. Ponadto we wniosku należy wskazać okoliczności faktyczne, a powód powinien wymienić i przedstawić dowody, którymi dysponuje. Wniosek musi zostać podpisany przez powoda lub jego pełnomocnika. Jeżeli wniosek został podpisany przez pełnomocnika, należy załączyć do niego również pełnomocnictwo lub inny dokument, który potwierdza jego umocowanie.

Wniosek i dowody z dokumentów wymagają złożenia w sądzie na piśmie w języku estońskim. Jeżeli wniosek, zażalenie, sprzeciw lub zarzuty wniesione do sądu przez uczestnika postępowania nie zostały sporządzone w języku estońskim, sąd zażąda od osoby składającej dokumenty dostarczenia tłumaczenia w terminie wyznaczonym przez sąd.

Sprawy dotyczące ustalenia praw rodziców w odniesieniu do dziecka oraz ustalenia prawa do kontaktów z dzieckiem, tj. sprawy z zakresu władzy rodzicielskiej, mogą być również rozpoznawane w procesie, jeżeli w sprawie rozwodowej lub alimentacyjnej o to wniesiono.

11 Jaką procedurę stosuje się w takim przypadku? Czy można zastosować procedurę nadzwyczajną?

Sądy rozpoznają sprawy z zakresu władzy rodzicielskiej w trybie nieprocesowym zgodnie z przepisami prawa procesowego, z odpowiednim uwzględnieniem różnic dotyczących postępowania nieprocesowego (zob. kodeks postępowania cywilnego [1]).

W postępowaniu uproszczonym sąd może rozpoznać jedynie pozew o świadczenie alimentacyjne od tego z rodziców, które nie zamieszkuje wspólnie z małoletnim dzieckiem. Spraw z zakresu władzy rodzicielskiej nie można rozpoznawać w postępowaniu uproszczonym. Sprawy z zakresu władzy rodzicielskiej rozpatruje się w postępowaniu nieprocesowym i dlatego różnią się one od powództw zwyczajnych. W postępowaniu nieprocesowym sąd sam ustala fakty i gromadzi niezbędne dowody, chyba że prawo stanowi inaczej. Sąd nie jest związany wnioskami ani faktami przedstawionymi przez strony postępowania ani dokonaną przez nich oceną stanu faktycznego, chyba że prawo stanowi inaczej. Wymagania dotyczące protokołów z przesłuchań i

doręczania dokumentów są również mniej rygorystyczne. W sprawach z zakresu władzy rodzicielskiej sądy mogą również stosować środki służące regulowaniu sprawowania pieczy nad dzieckiem lub kontaktów z dzieckiem w toku postępowania lub w celu zagwarantowania przestrzegania ustaleń w przyszłości.

Sąd może zastosować środki służące zabezpieczeniu interesu prawnego lub środki tymczasowe, jeżeli istnieje powód, by sądzić, że niezastosowanie tych środków mogłoby utrudnić lub uniemożliwić wykonanie orzeczenia. Tymczasową ochronę prawną w sprawie rodzinnej rozpoznawanej w postępowaniu nieprocesowym może przyznać każdy sąd właściwy dla miejsca, w którym odpowiedni środek ma zostać zastosowany. Środki takie obejmują na przykład powrót dziecka do drugiego z rodziców lub wykonanie obowiązku alimentacyjnego. Sąd może między innymi nakazać pozwanemu wypłatę świadczenia alimentacyjnego w toku postępowania lub wniesienie zabezpieczenia na poczet wypełnienia obowiązku alimentacyjnego.

[1] Kodeks postępowania cywilnego (RT I 2005, 26, 197; RT I, 21.06.2014, 58). Dostęp online: <https://www.riigiteataja.ee/akt/121062014058?leiaKehtiv>.

12 Czy można uzyskać pomoc prawną na pokrycie kosztów postępowania?

Jeżeli sąd uzna, że osoba fizyczna nie jest w stanie ponieść kosztów postępowania ze względu na sytuację finansową, może zwolnić ją całkowicie lub częściowo z kosztów pomocy prawnej i opłaty skarbowej.

13 Czy od decyzji w sprawie władzy rodzicielskiej przysługuje odwołanie?

Orzeczeniem wydawanym w postępowaniu nieprocesowym jest orzeczenie sądowe, do którego stosuje się przepisy dotyczące postanowień wydanych w postępowaniu, chyba że prawo stanowi inaczej. Od orzeczenia w sprawie władzy rodzicielskiej można się odwołać zgodnie z przepisami ogólnymi regulującymi postępowanie odwoławcze, jeżeli strona wnosząca środek zaskarżenia uzna, że sąd pierwszej instancji wydał postanowienie z naruszeniem przepisów prawa (np. jeżeli sąd pierwszej instancji nieprawidłowo zastosował przepis prawa materialnego lub procesowego). Z powyższych względów można również wnieść skargę kasacyjną do Sądu Najwyższego.

14 W niektórych przypadkach może zachodzić konieczność wystąpienia do sądu lub innego organu o wykonanie decyzji w sprawie władzy rodzicielskiej. Jaka procedura ma zastosowanie w takim przypadku?

Sąd rozpoznaje sprawy z zakresu władzy rodzicielskiej w postępowaniu nieprocesowym. W sprawie z zakresu prawa rodzinnego rozpoznawanej w postępowaniu nieprocesowym sąd wydaje postanowienie, które jest wykonalne z dniem jego uprawomocnienia się, chyba że prawo stanowi inaczej. Postanowienie wydane w postępowaniu procesowym stanowi tytuł wykonawczy. W przypadku gdy dłużnik nie zastosuje się dobrowolnie do postanowienia w sprawie władzy rodzicielskiej, postanowienie zostanie wyegzekwowane w postępowaniu egzekucyjnym na podstawie wniosku powoda. W tym celu powód powinien złożyć wniosek do komornika sądowego właściwego dla miejsca zamieszkania lub pobytu dłużnika bądź dla majątku dłużnika. W sprawie dotyczącej kontaktów z dzieckiem komornik sądowy będzie współpracował w postępowaniu egzekucyjnym z wyspecjalizowanym w sprawach kontaktów z dziećmi przedstawicielem jednostki samorządu terytorialnego właściwej dla miejsca zamieszkania dziecka lub, w wyjątkowych przypadkach, miejsca zamieszkania zobowiązanego. W stosownych przypadkach komornik sądowy może zasugerować samorządowi terytorialnemu tymczasowe umieszczenie dziecka w placówce pomocy społecznej. Jeżeli zobowiązany będzie utrudniał egzekucję przymusową, może zostać ukarany grzywną.

15 Co należy zrobić, aby orzeczenie dotyczące odpowiedzialności rodzicielskiej wydane przez sąd w jednym państwie członkowskim zostało uznane i wykonane w drugim państwie członkowskim?

Zgodnie z rozporządzeniem Rady Europy (UE) 2019/1111 w sprawie jurysdykcji, uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich i w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej oraz w sprawie uprowadzenia dziecka za granicę orzeczenie wydane w jednym państwie członkowskim jest uznawane w innych

państwach członkowskich bez potrzeby przeprowadzania specjalnego postępowania. Rozporządzenie to stosuje się do wszystkich państw członkowskich Unii Europejskiej, z wyjątkiem Danii.

Doręczone orzeczenie w sprawie wykonywania odpowiedzialności rodzicielskiej wobec dziecka, wydane w jednym państwie członkowskim i podlegające w nim wykonaniu, zostanie wykonane w innym państwie członkowskim, jeżeli jego wykonalność w tym państwie została stwierdzona na wniosek którejkolwiek zainteresowanej strony. W tym celu należy złożyć do sądu wniosek o stwierdzenie wykonalności.

Sąd, do którego należy złożyć wniosek, można znaleźć [tutaj](#).

Strona, która występuje o uznanie albo nieuznanie orzeczenia lub stwierdzenie wykonalności, powinna przedstawić:

1. odpis orzeczenia, który spełnia warunki niezbędne do ustalenia jego autentyczności oraz
2. zaświadczenie dotyczące orzeczenia w sprawie z zakresu odpowiedzialności rodzicielskiej.

Formularz dostępny jest [tutaj](#).

Orzeczenia dotyczącego odpowiedzialności rodzicielskiej nie uznaje się, jeżeli:

1. takie uznanie jest oczywiście sprzeczne z porządkiem publicznym państwa członkowskiego, w którym wystąpiono o uznanie, biorąc pod uwagę dobro dziecka;
2. zostało wydane zaocznie, jeśli osobie nieobecnej nie doręczono pisma wszczynającego postępowanie lub pisma równorzędnego w czasie i w sposób umożliwiający jej przygotowanie obrony, chyba że zostanie ustalone, że taka osoba jednoznacznie zgadza się z orzeczeniem;
3. na wniosek jakiegokolwiek osoby twierdzącej, że orzeczenie stanowi naruszenie jej odpowiedzialności rodzicielskiej, orzeczenie wydano bez zapewnienia tej osobie możliwości bycia wysłuchaną;
4. orzeczenia nie da się pogodzić z późniejszym orzeczeniem dotyczącym odpowiedzialności rodzicielskiej, wydanym w państwie członkowskim, w którym wystąpiono o uznanie;
5. orzeczenia nie da się pogodzić z późniejszym orzeczeniem dotyczącym odpowiedzialności rodzicielskiej, wydanym w innym państwie członkowskim lub w państwie trzecim, w którym dziecko ma miejsce zwykłego pobytu, o ile to późniejsze orzeczenie spełnia przesłanki niezbędne do jego uznania w państwie członkowskim, w którym wystąpiono o uznanie lub
6. nie przestrzegano procedury określonej w art. 82 rozporządzenia Rady (WE) nr 2019/1111.

16 Do którego sądu w tym państwie członkowskim należy się zwrócić, aby zaskarżyć postanowienie o uznaniu i wykonaniu orzeczenia dotyczącego odpowiedzialności rodzicielskiej wydanego przez sąd w innym państwie członkowskim? Jaka rodzaj postępowania ma zastosowanie w takich sytuacjach?

Sąd, do którego należy złożyć wniosek, można znaleźć [tutaj](#).

Strona, która występuje o uznanie albo nieuznanie orzeczenia lub stwierdzenie wykonalności, powinna przedstawić:

1. odpis orzeczenia, który spełnia warunki niezbędne do ustalenia jego autentyczności oraz
2. zaświadczenie dotyczące orzeczeń w sprawach z zakresu odpowiedzialności rodzicielskiej, o którym mowa w art. 36 rozporządzenia Rady (WE) nr 2019/1111.

Formularz dostępny jest [tutaj](#).

17 Jakie prawo zastosuje sąd w postępowaniu w sprawie odpowiedzialności rodzicielskiej w sytuacji, gdy dziecko lub strony nie mieszkają w danym

państwie członkowskim lub są obywatelami różnych państw?

Zgodnie z estońską ustawą o prawie prywatnym międzynarodowym (*Rahvusvahelise eraõiguse seadus*) stosunki między rodzicami a dzieckiem reguluje prawo państwa miejsca zamieszkania dziecka.

Ponadto konwencja haska z 1996 r. o jurysdykcji, prawie właściwym, uznawaniu, wykonywaniu i współpracy w zakresie odpowiedzialności rodzicielskiej oraz środków ochrony dzieci ma zastosowanie między państwami będącymi sygnatariuszami konwencji.

Wskazanie prawa właściwego może również wynikać z postanowień umów w sprawie pomocy prawnej. Republika Estońska zawarła umowy o pomocy prawnej z następującymi państwami:

- Umowa między Republiką Łotewską, Republiką Estońską i Republiką Litewską o pomocy prawnej i stosunkach prawnych (1993 r.);
- Umowa między Republiką Estońską a Federacją Rosyjską o pomocy prawnej i stosunkach prawnych w sprawach cywilnych, rodzinnych i karnych (1993 r.);
- Umowa między Republiką Estońską a Ukrainą o pomocy prawnej i stosunkach prawnych w sprawach cywilnych, rodzinnych i karnych (1995 r.);
- Umowa między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Estońską o pomocy prawnej i stosunkach prawnych w sprawach cywilnych, pracowniczych i karnych (1999 r.).

W związku z tym, że wszystkie strony umów o pomocy prawnej zawartych z Litwą, Łotwą i Polską są również stronami konwencji haskiej z 1996 r., strony postanowiły stosować postanowienia konwencji przy wskazywaniu prawa właściwego.

[1] Ustawa o prawie prywatnym międzynarodowym (RT I 2002, 35, 217). Dostęp online: <https://www.riigiteataja.ee/akt/13242136?leiaKehtiv>.

Ta strona jest częścią portalu [Twoja Europa](#).

Państwa [opinia](#) na temat przydatności przedstawionych informacji jest dla nas ważna.

Ostatnia aktualizacja: 29/01/2025

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.